

Captivii ca misionari

Textul de memorat: „I S-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, ca să-l slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată.” (Daniel 7:14)

Duminică

1. **Isaia 39:5-7;** 5. Atunci Isaia a zis lui Ezechia: "Ascultă cuvântul Domnului oștirilor:
 6. "Iată, vor veni vremurile când vor duce în Babilon tot ce este în casa ta și tot ce au strâns părinții tăi până în ziua de azi; nimic nu va rămâne, zice Domnul.
 7. Și vor lua din fiii tăi ieșiți din tine, pe care-i vei naște, ca să-i facă fameni în casa împăratului Babilonului."

Daniel 1:1,2; 1. În al treilea an al domniei lui Ioiachim, împăratul lui Iuda, Nebucadnețar, împăratul Babilonului, a venit împotriva Ierusalimului și l-a împresurat.

2. Domnul a dat în mâinile lui pe Ioiachim, împăratul lui Iuda și o parte din vasele Casei lui Dumnezeu. Nebucadnețar a dus vasele în țara Șinear, în casa dumnezeului său, le-a pus în casa vistieriei dumnezeului său.

2. **Daniel 1:8-13;** 8. Daniel s-a hotărât să nu se spurce cu bucatele alese ale împăratului și cu vinul pe care-l bea împăratul și a rugat pe căpetenia famenilor dregători să nu-l silească să se spurce.
 9. Dumnezeu a făcut ca Daniel să capete bunăvoință și trecere înaintea căpeteniei famenilor dregători.
 10. Căpetenia famenilor a zis lui Daniel: "Mă tem numai de domnul meu, împăratul, care a hotărât ce trebuie să mâncați și să beți, ca nu cumva să vadă fețele voastre mai triste decât ale celorlalți tineri de vârsta voastră, și să-mi puneți astfel capul în primejdie înaintea împăratului."
 11. Atunci Daniel a zis îngrijitorului căruia îi încredințase căpetenia famenilor privegherea asupra lui Daniel, Hanania, Mișael și Azaria:
 12. "Încearcă pe robii tăi zece zile și să ni se dea de mâncat zarzavaturi și apă de băut;
 13. să te uiți apoi la fața noastră și la a celorlalți tineri care mănâncă din bucatele împăratului și să faci cu robii tăi după cele ce vei vedea!"

Daniel 5:12; Și anume, pentru că s-a găsit la el, la Daniel, numit de împărat Belșațar, un duh înalt, știință și pricepere, putința să tâlcuiască visele, să lămurească întrebările grele și să dezlege lucrurile încâlcite. Să fie chemat, dar, Daniel, și el îți va da tâlcuirea!"

Daniel 6:4; Atunci căpeteniile și dregătorii au căutat să afle ceva asupra lui Daniel, ca să-l pârască în ce privea treburile împărăției. Dar n-au putut să găsească nimic, niciun lucru vrednic de mustrare, pentru că el era credincios și nu se găsea nicio greșeală la el și niciun lucru rău.

Daniel 9:3-19; 3. Și mi-am întors fața spre Domnul Dumnezeu ca să-L caut cu rugăciune și cereri, postind în sac și cenușă.

4. M-am rugat Domnului Dumnezeului meu și l-am făcut următoarea mărturisire: "Doamne Dumnezeule mare și înfricoșat, Tu, care ții legământul și dai îndurare celor ce Te iubesc și păzesc poruncile Tale!

5. Noi am păcătuit, am săvârșit nelegiuire, am fost răi și îndărătnici, ne-am abătut de la poruncile și orânduiri Tale.

6. N-am ascultat pe robii Tăi prorocii, care au vorbit în Numele Tău împăraților noștri, căpeteniilor noastre, părinților noștri și către tot poporul țării.

7. Tu, Doamne, ești drept, iar nouă ni se cuvine astăzi să ni se umple fața de rușine, nouă, tuturor oamenilor lui Iuda, locuitorilor Ierusalimului și întregului Israel, fie ei aproape, fie departe, în toate țările în care i-ai izgonit, din pricina fărădelegilor de care s-au făcut vinovați față de Tine!
8. Doamne, nouă ni se cuvine să ni se umple fața de rușine, da, nouă, împăraților noștri, căpeteniilor noastre și părinților noștri, pentru că am păcătuit împotriva Ta!
9. La Domnul Dumnezeu nostru însă este îndurarea și iertarea, căci împotriva Lui ne-am răzvrătit!
10. N-am ascultat glasul Domnului Dumnezeului nostru, ca să urmăm legile Lui pe care ni le pusese înainte prin robii Săi prorocii;
11. ci tot Israelul a călcat Legea Ta și s-a abătut astfel ca să n-asculte de glasul Tău. De aceea ne-au și lovit blestemele și jurămintele scrise în Legea lui Moise, robul lui Dumnezeu, pentru că am păcătuit împotriva lui Dumnezeu.
12. El a împlinit astfel cuvintele pe care le rostise împotriva noastră și împotriva căpeteniilor noastre care ne-au cărmuit și a adus peste noi o mare nenorocire, așa cum niciodată și nicăieri sub cer nu s-a mai întâmplat o nenorocire ca aceea care a venit acum asupra Ierusalimului.
13. După cum este scris în Legea lui Moise, toată nenorocirea aceasta a venit peste noi; și noi n-am rugat pe Domnul Dumnezeu nostru, nu ne-am întors de la nelegiuirile noastre și n-am luat aminte la adevărul Tău.
14. De aceea, și Domnul a îngrijit ca nenorocirea aceasta să vină peste noi; căci Domnul Dumnezeu nostru este drept în toate lucrurile pe care le-a făcut, dar noi n-am ascultat glasul Lui.
15. Și acum, Doamne Dumnezeu nostru, Tu, care ai scos pe poporul Tău din țara Egiptului prin mâna Ta cea puternică și Ți-ai făcut un Nume așa cum este și astăzi: noi am păcătuit, am săvârșit nelegiuire.
16. Dar, Doamne, după toată îndurarea Ta, abate mânia și urgia Ta de la cetatea Ta, Ierusalimul, de la muntele Tău cel sfânt; căci din pricina păcatelor noastre și din pricina nelegiuirilor părinților noștri este Ierusalimul și poporul Tău de ocară tuturor celor ce ne înconjoară.
17. Ascultă, dar, acum, Dumnezeu nostru, rugăciunea și cererile robului Tău și, pentru dragostea Domnului, fă să strălucească fața Ta peste Sfântul Tău Locaș pustiit!
18. Pleacă urechea, Dumnezeule, și ascultă! Deschide ochii și privește la dărâmăturile noastre și la cetatea peste care este chemat Numele Tău! Căci nu pentru neprihănirea noastră îți aducem noi cererile noastre, ci pentru îndurările Tale cele mari.
19. Ascultă, Doamne! Iartă, Doamne! Ia aminte, Doamne! Lucrează și nu zăbovi, din dragoste pentru Tine, Dumnezeu meu! Căci Numele Tău este chemat peste cetatea Ta și peste poporul Tău!"

Luni

3. **Daniel 2:47**; Împăratul a vorbit lui Daniel și a zis: „Cu adevărat, Dumnezeu vostru este Dumnezeu dumnezeilor și Domnul împăraților, și El descoperă tainele, fiindcă ai putut să descoperi taina aceasta!”

Daniel 3:28; Nebucadnețar a luat cuvântul și a zis: „Binecuvântat să fie Dumnezeu lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, care a trimis pe îngerul Său și a izbăvit pe slujitorii Săi care s-au încrezut în El, au călcat porunca împăratului și și-au dat mai degrabă trupurile lor decât să slujească și să se închine altui dumnezeu decât Dumnezeului lor!”

4. **Daniel 4:37**; Acum, eu, Nebucadnețar, laud, înalț și slăvesc pe Împăratul cerurilor, căci toate lucrările Lui sunt adevărate, toate căile Lui sunt drepte, și El poate să smerească pe cei ce umblă cu mândrie!”

5. **Daniel 5:17-23**; 17. Daniel a răspuns îndată înaintea împăratului: "Ține-ți darurile și dă altuia răsplătirile tale! Totuși voi citi împăratului scrierea și i-o voi tâlcui.
18. Împărate, Dumnezeu cel Preaînalt dăduse tatălui tău, Nebucadnețar, împărăție, mărime, slavă și strălucire;

19. și, din pricina mărimii pe care i-o dăduse, toate popoarele, neamurile, oamenii de toate limbile se temeau și tremurau înaintea lui. Căci împăratul omora pe cine voia, și lăsa cu viață pe cine voia; înălța pe cine voia, și cobora pe cine voia.
20. Dar când i s-a îngâmfat inima și i s-a împietrit duhul până la mândrie, a fost aruncat de pe scaunul lui împărătesc și a fost despuiat de slava lui;
21. a fost izgonit din mijlocul copiilor oamenilor, inima i s-a făcut ca a fiarelor și a locuit la un loc cu măgarii sălbatici; i-au dat să mănânce iarbă ca la boi, și trupul i-a fost udat cu roua cerului, până când a recunoscut că Dumnezeu cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor și că o dă cui vrea.
22. Dar tu, Belșatar, fiul lui, nu ți-ai smerit inima, măcar că ai știut toate aceste lucruri.
23. Ci te-ai înălțat împotriva Domnului cerurilor; vasele din Casa Lui au fost aduse înaintea ta și ați băut vin cu ele, tu și mai marii tăi, nevestele și țiitoarele tale; ai lăudat pe dumnezeii de argint, de aur, de aramă, de fier, de lemn și de piatră, care nici nu văd, nici n-aud și nici nu pricep nimic și n-ai slăvit pe Dumnezeu în mâna căruia este suflarea ta și toate căile tale!

Marti

6. **Daniel 6:20-23**; 20. Și apropiindu-se de groapă, a chemat pe Daniel cu un glas plângător. Împăratul a luat cuvântul și a zis lui Daniel: "Daniele, robul Dumnezeului celui Viu, a putut Dumnezeul tău căruia îi slujești necurmat să te scape de lei?"
21. Și Daniel a zis împăratului: "Veșnic să trăiești, împărate!
22. Dumnezeul meu a trimis pe îngerul Său și a închis gura leilor, care nu mi-au făcut niciun rău, pentru că am fost găsit nevinovat înaintea Lui. Și nici înaintea ta, împărate, n-am făcut nimic rău!"
23. Atunci împăratul s-a bucurat foarte mult și a poruncit să scoată pe Daniel din groapă. Daniel a fost scos din groapă și nu s-a găsit nicio rană pe el, pentru că avusese încredere în Dumnezeul său.
7. **Daniel 6**; 1. Darius a găsit cu cale să pună peste împărăție o sută douăzeci de dregători, care trebuiau să fie răspândiți în toată împărăția;
2. a pus în fruntea lor trei căpetenii, în numărul cărora era și Daniel. Dregătorii aceștia aveau să le dea socoteală, ca împăratul să nu sufere nicio pagubă.
3. Daniel însă întrecea pe toate aceste căpetenii și pe dregători, pentru că în el era un duh înalt; și împăratul se gândea să-l pună peste toată împărăția.
4. Atunci căpeteniile și dregătorii au căutat să afle ceva asupra lui Daniel, ca să-l pârsacă în ce privea treburile împărăției. Dar n-au putut să găsească nimic, niciun lucru vrednic de mustrare, pentru că el era credincios și nu se găsea nicio greșeală la el și niciun lucru rău.
5. Atunci oamenii aceștia au zis: "Nu vom găsi niciun cuvânt de plângere împotriva acestui Daniel, afară numai dacă am găsi vreunul în Legea Dumnezeului lui!"
6. Apoi aceste căpetenii și dregătorii aceștia s-au dus cu mare zarvă la împărat și i-au vorbit așa: "Să trăiești veșnic, împărate Darius!
7. Toate căpeteniile împărăției, îngrijitorii, dregătorii, sfetnicii și cârmuitorii sunt de părere să se dea o poruncă împărătească, însoțită de o aspră oprire, care să spună că oricine va înălța, în timp de treizeci de zile, rugăciuni către vreun dumnezeu sau către vreun om, afară de tine, împărate, va fi aruncat în groapa cu lei.
8. Acum, împărate, întărește oprirea și iscălește porunca aceasta, pentru ca să nu se poată schimba, după legea mezilor și perșilor, care, odată dată, rămâne neschimbată."
9. În urma celor de mai sus, împăratul Darius a scris porunca și oprirea.
10. Când a aflat Daniel că s-a iscălit porunca, a intrat în casa lui, unde ferestrele odăii de sus erau deschise înspre Ierusalim, și de trei ori pe zi îngenunchea, se ruga și lăuda pe Dumnezeul lui, cum făcea și mai înainte.
11. Atunci oamenii aceștia au dat năvală în casă și au găsit pe Daniel rugându-se și chemând pe Dumnezeul lui.
12. Apoi s-au înfățișat înaintea împăratului și i-au zis cu privire la oprirea împărătească: "N-ai scris tu o oprire care spune că oricine va înălța, timp de treizeci de zile, rugăciuni vreunui

dumnezeu sau vreunui om, afară de tine, împărate, să fie aruncat în groapa cu lei?" Împăratul a răspuns: "Lucrul acesta este adevărat, după legea mezilor și perșilor, care nu se poate schimba!"

13. Ei au luat din nou cuvântul și au zis împăratului: "Daniel, unul din prinșii de război ai lui Iuda, nu ține deloc seama de tine, împărate, nici de oprirea pe care ai scris-o, și își face rugăciunea de trei ori pe zi!"

14. Împăratul s-a mâhnit foarte mult când a auzit lucrul acesta; s-a gândit cum ar putea să scape pe Daniel, și până la asfințitul soarelui s-a trudit să-l scape.

15. Dar oamenii aceia au stăruit de împărat și i-au zis: "Să știi, împărate, că, după legea mezilor și perșilor, orice oprire sau orice poruncă întărită de împărat nu se poate schimba!"

16. Atunci împăratul a poruncit să aducă pe Daniel și să-l arunce în groapa cu lei. Împăratul a luat cuvântul și a zis lui Daniel: "Dumnezeul tău căruia necurmat Îi slujești să te scape!"

17. Au adus o piatră și au pus-o la gura gropii. Împăratul a pecetluit-o cu inelul lui și cu inelul mai marilor lui, ca să nu se schimbe nimic cu privire la Daniel.

18. Împăratul s-a întors apoi în palatul său, a petrecut noaptea fără să mănânce, nu i s-a adus nicio țiitoare și n-a putut să doarmă.

19. În revărsatul zorilor însă împăratul s-a sculat și s-a dus în grabă la groapa cu lei.

20. Și apropiindu-se de groapă, a chemat pe Daniel cu un glas plângător. Împăratul a luat cuvântul și a zis lui Daniel: "Daniele, robul Dumnezeului celui Viu, a putut Dumnezeul tău căruia Îi slujești necurmat să te scape de lei?"

21. Și Daniel a zis împăratului: "Veșnic să trăiești, împărate!"

22. Dumnezeul meu a trimis pe îngerul Său și a închis gura leilor, care nu mi-au făcut niciun rău, pentru că am fost găsit nevinovat înaintea Lui. Și nici înaintea ta, împărate, n-am făcut nimic rău!"

23. Atunci împăratul s-a bucurat foarte mult și a poruncit să scoată pe Daniel din groapă. Daniel a fost scos din groapă și nu s-a găsit nicio rană pe el, pentru că avusese încredere în Dumnezeul său.

24. Împăratul a poruncit să aducă pe oamenii aceia care pârâseră pe Daniel. Și au fost aruncați în groapa cu lei, ei, copiii lor și nevestele lor; și, până să ajungă în fundul gropii, leii i-au și apucat și le-au fărâmițat oasele.

25. După aceea, împăratul Darius a scris o scrisoare către toate popoarele, către toate neamurile, către oamenii de toate limbile, care locuiau în toată împărăția: "Pacea să vă fie dată din belșug!"

26. Poruncesc ca, în toată întinderea împărăției mele, oamenii să se teamă și să se înfricoșeze de Dumnezeul lui Daniel. Căci El este Dumnezeul cel Viu și El dănuie veșnic; Împărăția Lui nu se va nimici niciodată, și stăpânirea Lui nu va avea sfârșit.

27. El izbăvește și mântuiește, El face semne și minuni în ceruri și pe pământ. El a izbăvit pe Daniel din ghearele leilor!"

28. Daniel a dus-o bine sub domnia lui Darius și sub domnia lui Cirus, persanul.

Daniel 6:1-3,14,18,19; 1. Darius a găsit cu cale să pună peste împărăție o sută douăzeci de dregători, care trebuiau să fie răspândiți în toată împărăția;

2. a pus în fruntea lor trei căpetenii, în numărul cărora era și Daniel. Dregătorii aceștia aveau să le dea socoteală, ca împăratul să nu sufere nicio pagubă.

3. Daniel însă întrecea pe toate aceste căpetenii și pe dregători, pentru că în el era un duh înalt; și împăratul se gândea să-l pună peste toată împărăția.

14. Împăratul s-a mâhnit foarte mult când a auzit lucrul acesta; s-a gândit cum ar putea să scape pe Daniel, și până la asfințitul soarelui s-a trudit să-l scape.

18. Împăratul s-a întors apoi în palatul său, a petrecut noaptea fără să mănânce, nu i s-a adus nicio țiitoare și n-a putut să doarmă.

19. În revărsatul zorilor însă împăratul s-a sculat și s-a dus în grabă la groapa cu lei.

Miercuri

8. **Daniel 7:13,14**; 13. M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui.
14. I s-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-l slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum, și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată.

Joi

9. **Geneza 41**; 1. După doi ani, faraon a visat un vis. I se părea că stătea lângă râu.
2. Și iată că șapte vaci frumoase la vedere și grase la trup s-au suit din râu și au început să pască prin mlaștini.
3. După ele s-au mai suit din râu alte șapte vaci, urâte la vedere și slabe la trup, și s-au așezat lângă ele pe marginea râului.
4. Vacile urâte la vedere și slabe la trup au mâncat pe cele șapte vaci frumoase la vedere și grase la trup. Și faraon s-a trezit.
5. A adormit din nou și a visat un al doilea vis. Se făcea că șapte spice de grâu grase și frumoase au crescut pe același pai.
6. Și după ele au răsărit alte șapte spice slabe și arse de vântul de răsărit.
7. Spicele slabe au înghițit pe cele șapte spice grase și pline. Și faraon s-a trezit. Iată visul.
8. Dimineața, faraon s-a tulburat și a trimis să cheme pe toți magii și pe toți înțelepții Egiptului. Le-a istorisit visele lui. Dar nimeni n-a putut să le tălmăcească lui faraon.
9. Atunci mai marele paharnicilor a luat cuvântul și a zis lui faraon: "Mi-aduc aminte astăzi de greșeala mea.
10. Faraon se mâniase pe slujitorii lui; și mă aruncase în temniță, în casa căpeteniei străjerilor, pe mine și pe mai marele pitarilor.
11. Amândoi am visat câte un vis în aceeași noapte; și anume, fiecare din noi a visat un vis care a primit o tălmăcire deosebită.
12. Era acolo cu noi un tânăr evreu, rob al căpeteniei străjerilor. I-am istorisit visele noastre, și el ni le-a tălmăcit și ne-a spus întocmai ce înseamnă visul fiecăruia.
13. Lucrurile s-au întâmplat întocmai după tălmăcirea pe care ne-o dăduse el. Pe mine faraon m-a pus iarăși în slujba mea, iar pe mai marele pitarilor l-a spânzurat."
14. Faraon a trimis să cheme pe Iosif. L-au scos în grabă din temniță. Iosif s-a ras, și-a schimbat hainele și s-a dus la faraon.
15. Faraon a zis lui Iosif: "Am visat un vis. Nimeni nu l-a putut tălmăci; și am aflat că tu tălmăcești un vis îndată după ce l-ai auzit."
16. Iosif a răspuns lui faraon: "Nu eu! Dumnezeu este Acela care va da un răspuns prielnic lui faraon!"
17. Faraon a început să istorisească atunci lui Iosif: "În visul meu se făcea că stăteam pe malul râului.
18. Și deodată șapte vaci grase la trup și frumoase la chip s-au suit din râu și au început să pască prin mlaștini.
19. După ele s-au suit alte șapte vaci, slabe, foarte urâte la chip și sfrijite: n-am mai văzut altele așa de urâte în toată țara Egiptului.
20. Vacile cele sfrijite și slabe au mâncat pe cele șapte vaci dintâi, care erau grase.
21. Le-au înghițit, fără să se poată cunoaște că intraseră în pântecele lor; ba încă înfățișarea lor era tot așa de urâtă ca mai înainte. Și m-am deșteptat.
22. Am mai văzut în vis șapte spice pline și frumoase, care creșteau pe același pai.
23. Și după ele au răsărit șapte spice goale, slabe, arse de vântul de răsărit.
25. Spicele slabe au înghițit pe cele șapte spice frumoase. Am spus aceste lucruri magilor, dar nimeni nu mi le-a putut tălmăci."
25. Iosif a zis lui faraon: "Ce a visat faraon înseamnă un singur lucru: Dumnezeu a arătat mai dinainte lui faraon ce are să facă.
26. Cele șapte vaci frumoase înseamnă șapte ani; și cele șapte spice frumoase înseamnă șapte ani: este un singur vis.

27. Cele șapte vaci sfrijite și urâte, care se suiau după cele dintâi, înseamnă șapte ani; și cele șapte spice goale, arse de vântul de răsărit, vor fi șapte ani de foamete.
28. Astfel, după cum am spus lui faraon, Dumnezeu a arătat lui faraon ce are să facă.
29. Iată, vor fi șapte ani de mare belșug în toată țara Egiptului.
30. După ei vor veni șapte ani de foamete, așa că se va uita tot belșugul acesta în țara Egiptului, și foametea va topi țara.
31. Foametea aceasta care va urma va fi așa de mare că nu se va mai cunoaște belșugul în țară.
32. Cât privește faptul că faraon a visat visul de două ori înseamnă că lucrul este hotărât din partea lui Dumnezeu și că Dumnezeu se va grăbi să-l aducă la îndeplinire.
33. Acum, faraon să aleagă un om priceput și înțelept și să-l pună în fruntea țării Egiptului.
34. Faraon să pună prefecti în țară, ca să ridice o cincime din roadele Egiptului în timpul celor șapte ani de belșug.
35. Să se strângă toate bucatele din acești ani buni care au să vină; să se facă, la îndemâna lui faraon, grămezi de grâu, provizii în cetăți și să le păzească.
36. Bucatele acestea vor fi provizia țării pentru cei șapte ani de foamete care vor veni în țara Egiptului, pentru ca țara să nu fie prăpădită de foamete."
37. Cuvintele acestea au plăcut lui faraon și tuturor slujitorilor lui.
38. Și faraon a zis slujitorilor săi: "Am putea noi oare să găsim un om ca acesta, care să aibă în el Duhul lui Dumnezeu?"
39. Și faraon a zis lui Iosif: "Fiindcă Dumnezeu ți-a făcut cunoscut toate aceste lucruri, nu este nimeni care să fie atât de priceput și atât de înțelept ca tine.
40. Te pun mai mare peste casa mea, și tot poporul meu va asculta de poruncile tale. Numai scaunul meu de domnie mă va ridica mai presus de tine."
41. Faraon a zis lui Iosif: "Uite, îți dau stăpânire peste toată țara Egiptului."
42. Faraon și-a scos inelul din deget și l-a pus în degetul lui Iosif; l-a îmbrăcat cu haine de in subțire și i-a pus un lanț de aur la gât.
43. L-a suit în carul care venea după al lui și strigau înaintea lui: "În genunchi!" Astfel i-a dat faraon stăpânire peste toată țara Egiptului.
44. Și a mai zis lui Iosif: "Eu sunt faraon! Dar fără tine nimeni nu va ridica mâna, nici piciorul în toată țara Egiptului."
45. Faraon a pus lui Iosif numele: Țafnat-Paeneah și i-a dat de nevastă pe Asnat, fata lui Poti-Fera, preotul lui On. Și Iosif a pornit să cerceteze țara Egiptului.
46. Iosif era în vârstă de treizeci de ani când s-a înfățișat înaintea lui faraon, împăratul Egiptului, și a plecat de la faraon și a străbătut toată țara Egiptului.
47. În timpul celor șapte ani de rod, pământul a dat bucate din belșug.
48. Iosif a strâns toate bucatele din acești șapte ani de belșug în țara Egiptului. A făcut provizii în cetăți, punând în fiecare cetate bucatele de pe câmpul dimprejur.
49. Iosif a strâns grâu, ca nisipul mării, atât de mult că au încetat să-l mai măsoare, pentru că era fără măsură.
50. Înaintea anilor de foamete i s-au născut lui Iosif doi fii, pe care i-a născut Asnat, fata lui Poti-Fera, preotul lui On.
51. Iosif a pus întâiului născut numele Manase; "căci", a zis el, "Dumnezeu m-a făcut să uit toate necazurile mele și toată casa tatălui meu."
52. Și celui de al doilea i-a pus numele Efraim; "căci", a zis el, "Dumnezeu m-a făcut roditor în țara întristării mele."
53. Cei șapte ani de belșug care au fost în țara Egiptului au trecut.
54. Și au început să vină cei șapte ani de foamete, așa cum vestise Iosif. În toate țările era foamete; dar în toată țara Egiptului era pâine.
55. Când a flămânzit, în sfârșit, toată țara Egiptului, poporul a strigat la faraon să-i dea pâine. Faraon a spus tuturor egiptenilor: "Duceți-vă la Iosif și faceți ce vă va spune el."
56. Foametea băntuia în toată țara. Iosif a deschis toate locurile cu provizii și a vândut grâu egiptenilor. Foametea creștea din ce în ce mai mult în țara Egiptului.
57. Și din toate țările venea lumea în Egipt ca să cumpere grâu de la Iosif; căci în toate țările era foamete mare.